

Pomlad prihaja.

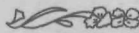
Pomladno življenje vstaja. V naša srca se seli mir in prsi se nam dvigajo. Veselo plava na obzorju solnce in pošilja svoje žarke po bregeh in po dolinah. Vsa narava je prenovljena. Vrtovi so zazeleneli, gaji zacveteli, in drevje zašumelo po gozdu. Tuintam se pojavi na pomladnem nebu oblaček pa se zopet izgubi v vesoljstvu. Ozračje je čisto in sveže. Hladna sapica zapihlja včasih po dolini in se zapodi proti smrekovim gričem. Ptice pevke letajo z veje na vejo in drobe svoje pesmi. Visoko pod nebom vesla vrana ter se spušča proti tlom.

Gozd je novozelen. Po rebru žubori potok in hiti z nemirnimi valčki v dolino. Ob bregu stoji grm, v katerem se suče mlad vrabec in si išče hrane. Po bregovih proti solncu obrnjenih gozdov so zacveteli zvončki, belobojni kralji nove vesne. Malo više rastejo pomladanski žefrani. Smreke in bukve kipe proti nebu. Njihove vrhe ziblje piš, ki vleče s severne strani.

Vesela je dolina. Na nji leži mirna in tiha vas in sanja o novi pomladi. Na trati se igrajo vaški samosrajčniki in lovijo drugdrugega. Po vasi zadoni poldanski zvon, iz vaške šole pa prihajajo mladi „učenjaki“. Solnce obseva njihove obraze in domišljajo se nove pomladi, o kateri jim je pravil danes gospod učitelj. Na cesti vidimo voznika, ki podi svojega vranca, da bi prej dospel domov.

Tudi v meni vstaja pomlad. V lepih dneh nastopajoče pomladi zahrepenim po delu in po vzvišenih ciljih, ki blestijo pred menoj v megleni dalji.

Vukovoj.

Cvetice.

Ker je bila pomlad, si je natrgala mala Tončka veliko lepih cvetic in jih je nesla domov materi. Lepó rdeče so bile te cvetice, majhne in uboge vse, ter so gorele v pomladnem ognju — živa kri in mladost. Tončka jih je pobožala s svojo ročico in jih namočila v vodi.

Tako le je rekla tedaj mati Tončki:

„Tončka! Cvetice moraš vedno ljubiti! Vedno! Kajti jaz sem jih imela v svoji mladosti tudi tako rada! — Oh, le trgaj cvetice in jih nosi domov!“

Tončka je poskočila in je poljubila mater na stara, vela lica.

„O, mama! Cvetice so moje najboljše prijateljice. Ljubim jih kakor nikogar, mamica. — Vse majhne in uboge so in zato jih imam rada.“

„Prav, o Tončka, srček moj mali!“

„Ah, mama!“

Razveseljena je priskakljala Tončka zopet na pisane livade. Vse zeleno, mehko, smehljajoče . . .

In Tončka je trgala cvetice, plela jih v šopek in je govorila: „O cvetke moje ljube! Ljubim vas, ker ste lepe in prijazne in nedolžne ste!“